

WGA: WELK TEAM WINT?

Het Nederlands voetbalelftal heeft deze zomer tijdens het toernooi om de wereldtitel dapper gestreden, maar net niet gewonnen. Die eer viel Duitsland te beurt en daar is helaas niets op af te dingen. De spelregels waren voor alle teams gelijk en de beste heeft gewonnen. Nu is er al een aantal jaren een strijd gaande tussen een aantal teams waarbij de spelregels niet gelijk zijn. Dat is de WGA-match tussen het Verbond van Verzekeraars en de combinatie UWV/Belastingdienst. Zij strijden om de gunst van de werkgevers, maar moeten dit met verschillende voorwaarden doen. We hebben de eerste helft er wel zo'n beetje opzitten, maar kunnen nog geen winnaar voorspellen. Door één van de teams wordt nu nadrukkelijk bij de scheidsrechter gevraagd om de spelregels aan te passen.

HET GROTE VERSCHIL

Werkgevers mogen tweemaal per jaar kiezen tussen WGA-premiedifferentiatie bij de Belastingdienst of WGA-eigenrisicodragerschap, waarbij een WGA-eigenrisicodragersverzekering wordt afgesloten. Het grote verschil tussen de twee verzekeringen is dat de Belastingdienst volgens het omslagstelsel werkt en de private inkomensverzekeraars volgens het rente-dekkingsstelsel. De Belastingdienst baseert haar premie op WGA-lasten die al ontstaan en betaald zijn, de verzekeraar reserveert premies voor

toekomstige WGA-lasten. Dit betekent dat als er geen WGA-schade is, de Belastingdienst de premie daarop kan vaststellen. De inkomensverzekeraar zal daarentegen rekening moeten houden met WGA-leed dat nog kan ontstaan tijdens de looptijd van de verzekering. Dat hoeft overigens geen nadeel te betekenen voor de inkomensverzekeraars. Omdat de verzekeraar premie reserveert, zijn schades die ontstaan tijdens de looptijd van de verzekering volledig gedekt, ook als de verzekering wordt beëindigd. De private verzekering dekt het

zogeheten uitlooprisico en dat is een veel betere polisvoorwaarde dan bij de publieke verzekering. Wordt een publieke WGA-verzekering beëindigd, dan blijft een werkgever met een zelf te financieren schade achter¹. Inkomensverzekeraars hebben naast deze betere polisvoorwaarde nog een ander voordeel. Zij kunnen eerder worden betrokken bij de re-integratie van een zieke werknemer. Dat stelt hen in staat om in een vroeg stadium aan schadelastbeheersing te doen. Goed voor het resultaat en bovendien een mooi verkoopargument voor aspirant-klandizie.

VLIEGWIELEFFECT BLIJFT UIT

Tijdens de beginjaren van het WGA-eigenrisicodragerschap, rond 2007, werd door de meeste specialisten op inkomensgebied verwacht dat de meeste werkgevers uiteindelijk eigenrisicodragers zouden worden. Daar zat een logische gedachtegang achter.

De premies waarvoor inkomensverzekeraars goede risico's wilden verzekeren, lagen lager dan de premies van de publieke verzekering. Door het vertrek van goede risico's, dus bedrijven zonder WGA-schade, zou het gemiddelde risico bij de publieke verzekering stijgen. UWV en Belastingdienst zouden daarom gedwongen zijn hun premies te verhogen en daardoor zouden weer meer werkgevers met gunstige WGA-risico's de publieke verzekering verlaten. Dit vliegwieleffect zou er uiteindelijk voor zorgen dat alleen nog bedrijven met slechte risico's publiek verzekerd zijn voor het WGA-risico. Een mooie markt voor private verzekeraars! Tot op heden is hier niets van terecht gekomen. Inkomensverzekeraars hebben in de eerste jaren vanaf 2007

zeker een toename van WGA-eigenrisicodragersverzekeringen in hun portefeuille mogen begroeten. Omdat de premies niet in verhou-

ding stonden tot de geaccepteerde risico's, hebben inkomensverzekeraars die premies de afgelopen jaren echter flink moeten verhogen. De verliezen waren voor een aantal verzekeraars zelfs reden om zich geheel uit de WGA-markt terug te trekken. Zo is

**Verbond: daling
aantal werkgevers met
eigenrisicodragerschap is
te wijten is aan ongelijke
concurrentie tussen UWV
en private verzekeraars**

inmiddels bijna een omgekeerd vliegwieleffect merkbaar: werkgevers kunnen voor een lagere premie bij UWV terecht en keren weer terug naar de publieke verzekering. Dat vindt het Verbond van Verzekeraars niet eerlijk.

AANPASSING SPELREGELS

Het Verbond van Verzekeraars vindt dat de daling van het aantal werkgevers dat kiest voor eigenrisicodragers te wijten is aan een ongelijke concurrentie tussen het UWV en de private verzekeraars. Omdat de WGA-eigenrisicodragersverzekering het uitlooprisko dekt, kan een werkgever altijd zonder schade naar de publieke verzekering terugkeren. Voor grote werkgevers betekent dit dat zij dan de minimumpremie voor de WGA aan de Belastingdienst verschuldigd zijn en deze ligt over het algemeen fors lager dan wat de private markt kan bieden. Het Verbond vindt daarom dat werkgevers die met hun WGA-risico terugkeren naar UWV en Belastingdienst, een minder aantrekkelijke premie voorgeschoteld moeten krijgen.

RE-INTEGRATIE?

Een van de redenen waarom het minder aantrekkelijk moet zijn om een eigenrisicodragersverzekering te beëindigen is volgens het Verbond een ongewenste 'breuk' in de re-integratieaanpak. Als een eigenrisicodragers terugkeert naar UWV en Belastingdienst, bestaat er geen relatie meer tussen de werkgever en de verzekeraar. De verzekeraar betaalt dan nog wel de schade, maar kan moeilijk samen met de werkgever optrekken om re-integratie-inspanningen te bevorderen. Daar heeft het Verbond een goede reden. Er moet wel bij vermeld worden dat een belangrijke reden voor de terugkeer van werkgevers naar de publieke verzekering, het uitblijven van re-integratieactiviteiten van inkomensverzekeraars is. Als verzekeraars vanaf het begin de re-integratietrajecten serieus hadden opgepakt, zouden de soms royale premieverhogingen die vanaf 2012 zijn doorgevoerd, niet nodig of in ieder geval minder royaal zijn geweest. Een hogere minimumpremie bij terugkeer zal echt niet opwegen tegen de premies die inkomensverzekeraars

Belangrijke reden voor terugkeer werkgevers naar publieke verzekering is het uitblijven van re-integratieactiviteiten van inkomensverzekeraars

blijvend moeten incasseren indien die re-integratietrajecten niet beter wordt opgepakt.

HEEN EN WEER

In de eerste periode van de WGA zijn veel werkgevers eigenrisicodragers geworden vanwege de gunstige voorwaarden bij private verzekeraars. Vanaf 2012 gaan veel werkgevers weer retour publieke verzekering omdat die een (veel) lagere premie kan bieden. Deze werkgevers mogen volgens wettelijke bepalingen pas over drie jaar weer eigenrisicodragers worden. Dit om ervoor te zorgen dat de publieke verzekering geen duiven-til wordt. Overigens is die regeling meestal overbodig. Werkgevers keren altijd bij de Belastingdienst en UWV terug zonder WGA-schade, omdat zoals hierboven aangegeven de WGA-eigenrisicodragersverzekering het uitlooprisko dekt. Dit betekent dat het vanaf het moment van terugkeer minimaal twee jaar duurt voordat er weer WGA-instroom kan ontstaan die ten laste komt van de publieke WGA-verzekering. Pas als deze WGA-instroom zorgt voor verhoging van de WGA-premie door de Belastingdienst, zullen de meeste werkgevers geprikkeld worden om weer eigenrisicodragerschap te overwegen. Zijn zij eigenrisicodragers, dan is het wachten tot de inkomensverzekeraar vanwege het resultaat weer gedwongen is een premie te innen die als te hoog wordt ervaren in vergelijking met de premie van de publieke verzekering. Door het verschil tussen het omslagstelsel en de rentedekkingsfinanciering, ontstaat er zo dus een redelijk voorspelbare golfbeweging. Deze beweging is het meest zichtbaar bij grote werkgevers, omdat deze een premie betalen die bij zowel de publieke als de private

verzekering op de eigen WGA-instroom is gebaseerd.

PREMIES IN DE TOEKOMST

Op 1 september 2014 zijn de premies en parameters van de Werkhervattingskas bekend gemaakt. Met deze cijfers berekent de Belastingdienst de WGA-premies die een werkgever volgend jaar gaat betalen. Deze blijft over het algemeen stabiel dus er hoeft voor 2015 geen massale toestroom van eigenrisicodragers verwacht te worden. Voor 2016 ligt dat anders. Momenteel kunnen werkgevers alleen eigenrisicodragers worden voor werknemers die na de loondoorbetalingsperiode in de WGA belanden, het WGA-vastrisico. Dit kan niet voor ex-werknemers die ziek uit dienst zijn gegaan, het WGA-flexrisico. Vanaf 2016 ontstaat een interessante situatie. Beide WGA-risico's (vast en flex) worden dan samengevoegd en werkgevers zijn dan publiek verzekerd of eigenrisicodragers voor het gehele risico. Door het verschil in financieringsvormen hoeft een private verzekeraar voor het WGA-flexdeel dan alleen premie te innen voor het toekomstige risico, terwijl de Belastingdienst de premie op bestaande WGA-flexlasten baseert. De premie bij eigenrisicodragerschap zou wel eens heel interessant kunnen zijn: een nieuw potentieel vliegwieleffect! Of zou het gewoon de start zijn van een nieuwe golfbeweging? Wat het ook wordt, de spelregels zullen tegen die tijd nog steeds verschillend zijn. Laten we daarom hopen dat beide teams ervoor zorgen dat werkgevers en werknemers als winnaars uit de bus komen. ●

Jeroen Vluggen

De auteur is trainer/consultant bij Enkwest Opleiding & Advies B.V. te Apeldoorn.

ONTWIKKELING VAN DE WGA-PREMIE

Parameters	2015	2014
Gemiddelde percentage	0,48%	0,49%
Maximumpremie werkgevers	1,92%	1,96%
Minimumpremie werkgevers	0,12%	0,12%
Gemiddelde werkgeversrisicopercentage	0,28%	0,27%
Rekenpercentage	0,50%	0,51%
Correctiefactor werkgeversrisico	1,36	1,44

VOETNOT:

- 1 Dankzij de Wet beperking ziekteverzuim en arbeidsongeschiktheid vangnetters is het uitlooprisko mede afhankelijk van de loonsom van werkgevers. Kleine werkgevers kennen geen individueel uitlooprisko, grote werkgevers volledig en middelgrote werkgever naar rato van loonsomomvang.